ΕΝΑ ΑΡΙΣ ΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΥ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Καὶ πόσο ὑπολογίζεις τὴν ἀξία αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ, Ἀνδρέα; ρώτησε ὁ κ. Ντουμάν.

— Ὁ προπάππος μου ὑπολόγιζε σὲ πέντε ἑκατομμύρια χρυσᾶ φράγκα τὴν ἀξία τῶν πετραδιῶν, χωρὶς τὸ κουτί, ποὺ εἶνε κι' αὐτὸ μεγάλης ἀξίας.

— Πέντε ἑκατομμύρια χρυσᾶ φράγκα! ἔκανε ὁ κ. Ντουμὰν μὲ θαυμασμό. Τότε πρέπει νὰ φύγουμε αὔριο κιόλας... Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε μὲ μεγάλη προφύλαξι μὴ μυριστοῦν τυχὸν οἱ συγγενεῖς τῶν παιδιῶν καὶ θελήσουν νὰ μᾶς τὰ πάρουν γιὰ νὰ διαμφισβητήσουν τὸν θησαυρό... δηλαδὴ τὸν θησαυρό σου, ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα...

— Ὄχι δὰ, ἔκανε ὁ κ. Γκαζί. Τώρα πειὰ δὲν εἶνε δικός μου... Ὁ θησαυρὸς ἀνήκει σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν βρῆκαν..

— Θ' ἀστειεύεσθε βέβαια, κύριε Ἀνδρέα! διαμαρτυρήθηκε ἡ Μηλιά. Ὁ θησαυρὸς εἶνε δικός σας!

Ὁ κ. Γκαζὶ χαμογέλασε καὶ δὲν ἀπάντησε.

— Ἔννοια σας, κύριε Γκαζί, καὶ θὰ σᾶς δώσουμε τὰ μισά, εἶπε μὲ μεγάλη σοβαρότητα ὁ Γιαννάκης. Εἶνε τόσα πολλὰ ποὺ φτάνουν καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς μας...

— Νὰ συμβιβαστικὸς ἄνθρωπος! εἶπε γελῶντας ὁ κ. Ντουμάν. Ἂς εἶνε... Πᾶμε πρῶτα νὰ πάρουμε τὸ κουτὶ μὲ τὰ πετράδια κ' ὕστερα βλέπουμε τί θὰ γίνη...

— Πόσα χρήματα εἶνε τὰ πέντε ἑκατομμύρια φράγκα; ρώτησε ἡ Μηλιὰ τὸν κ. Ντουμάν. Εἶνε πολλά;

— Πάρα πολλά... Φαντάσου ὅτι θὰ ἔφταναν γιὰ ν' ἀγοράση κανεὶς δέκα χτήματα σὰν τὴ Λάνδη!

— Τί λέτε! φώναξε ἡ Μηλιά. Καὶ εἶνε δυνατὸν ποτὲ νὰ κρατήσουμε τόσα χρήματα; Νὰ κλέψουμε τὴν κληρονομιὰ τοῦ κ. Γκαζί;... Πῶς; —ἐπρόσθεσε ἡ μικρούλα, βλέποντας πὼς ὁ κ. Γκαζὶ ἤθελε νὰ διαμαρτυρηθῆ. Δὲν εἶνε ἡ περιουσία τοῦ παπποῦ σας ποὺ θὰ τὴν ἄφηνε στὸν πατέρα σας κι' ὁ πατέρας σας σὲ σᾶς; Ἀ! ὄχι... Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν θησαυρό...

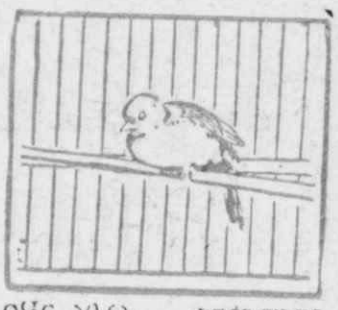

— Καὶ πότε θὰ φύγουμε; ρώτησε ὁ Γιαννάκης.

— Αὔριο τὸ πρωῒ στὶς ἑννέα, ἀπάντησε ὁ κ. Ντουμάν. Πρέπει μάλιστα νὰ ἑτοιμάσετε ἀπὸ τώρα ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ πάρετε μαζί σας... Ἄκουσες, Μηλιά; Ἐσὺ θὰ φροντίσης γιὰ ὅλα... Προπάντων φρόντισε νὰ ντυθῆτε ἔτσι ποὺ νὰ μὴ σᾶς γνωρίση κανεὶς, ἂν καὶ θὰ παμε νύχτα στὸ Μεγάλο Βράγυ... Πὲς στὴν κ. Πολυξένη, ἂν ἔχη καιρὸ νὰ σοῦ φτιάξη ἕνα καπέλλο μὲ βέλλο... Θὰ σὲ περάσουν γιὰ ἐγγονή μου κι' ἔτσι δὲν θὰ σὲ γνωρίσουν!

— Κι' ἐγὼ ἔχω ἕνα σχέδιο περίφημο γιὰ νὰ μὴ μ' ἀναγνωρίση κανένας, μὰ κανένας!... εἶπε ὁ Γιαννάκης.

— Γιὰ νὰ τ' ἀκούσουμε;

— Θάρθῃ μαζύ μας κι' ὁ Ζοζός:

— Βέβαια.

— Τότε, λοιπὸν, ὅλα εἶν' ἐν τάξει! Θὰ τὸν βάλω νὰ μοῦ βάψη τὸ πρόσωπό μου μὲ μαύρη μπογιὰ κι' ἔτσι θὰ περάσω γιὰ παιδί του...

Ὅλοι γέλασαν ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος πρόσθεσε:

— Λοιπὸν, νὰ πάω νὰ φροντίσω;

— Πήγαινε. Εἶσ' ἐλεύθερος ὡς τὸ πρωῒ.

* * *

Τὸ πρωῒ, ἕνα μεγάλο ταξιδιωτικὸ ἁμάξι μὲ τέσσερα δυνατὰ ἄλογα περίμενε στὴ μεγάλη αὐλὴ τῆς βίλλας τῆς Λάνδης.

Πρῶτος παρουσιάστηκε ὁ κ. Ντουμάν, κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴ Μηλιά, ἡ ὁποία φοροῦσε τουαλέττα νεαρᾶς δεσποινίδος. Ἕνα στρογγυλὸ ψάθινο καπέλλο μὲ κόκκινη κορδέλλα τῆς πήγαινε ὡραιότατα κι' ἔδειχνε ἀκόμα πιὸ ὡμορφα τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της.

Ἀκολουθοῦσε ὁ κ. Γκαζὶ καὶ τελευταῖος ὁ Ζοζὸς, μὲ μεγάλη σοβαρότητα γιατὶ δὲν ἦταν μόνος... Κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι τό... παιδί του: ἕνα τέλειο ἀραπάκι, μὲ πρόσωπο πιὸ μαῦρο ἀπὸ τὸ δικό του καὶ τόσο γυαλιστερὸ, τόσο κωμικὸ, ὥστε μόλις τὸ εἶδε ὁ κ. Ντουμὰν, ἄρχισε νὰ γελάη τόσο δυνατὰ, ὥστε ἀναγκάσθηκε νὰ καθήση σ' ἕνα σκαλοπάτι...

— Καὶ ποῦ θὰ κάτσης, Γιαννάκη; ρώτησε τὸ μικρό. Ὄχι βέβαια μέσα στὸ ἁμάξι μαζύ μας, γιατὶ θὰ μας λερώσης...

— Ἐμένα δὲν μὲ μέλλει, εἶπε ἡ Μηλιά. Θὰ πάρω καὶ τὸν ἀδελφό μου κοντά μου...

— Ἀ, Μηλιά!... Δὲν εἶμαι πειὰ ὁ ἀδελφός σου... Τὸ ξέχασες; Ἔπειτα ἐγὼ θέλω νὰ καθήσω μπροστὰ στὸ ἁμάξι μαζὺ μὲ τὸν Ζοζό, ἂν μᾶς δίνη τὴν ἄδεια ὁ κύριος.

— Τὸν παίρνεις, Ζοζό; ρώτησε ὁ κ. Ντουμάν.

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ; ἀπάντησε ὁ μαῦρος. Τὸ παιδί μου δὲν θὰ πάρω; Δὲν βλέπετε πῶς μοῦ μοιάζει;... Τὸν παίρνω, κύριε... Τὸ κάθισμα εἶνε ἀρκετὰ μεγάλο καὶ χωράει ἐμένα τοὺς δυὸ καὶ τὸν Πέτρο.

Ὁ Πέτρος ἦταν ὁ ἁμαξᾶς, ἕνας ἀφωσιωμένος ὑπηρέτης τὸν ὁποῖο ὁ κ. Ντουμὰν εἶχε φέρει ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

— Ἂς εἶνε, εἶπε ὁ κ. Ντουμάν. Μὰ γιατὶ τόσο βάψιμο:

— Μὰ δὲν τὰ εἴπαμε, κύριε; Γιὰ νὰ μὴ μὲ γνωρίσουν στὸ δρόμο καὶ στὸ Πλωμανάκ!

Ἐντωμεταξύ, ἡ κ. Ντουμὰν κι' ὁ γυιός της ὁ Ἰούλιος εἶχαν κατεβῆ κι' αὐτοὶ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἀναχώρησι.

— Δὲν θὰ μὲ πάρετε λοιπὸν καὶ μένα, θεῖε; ρώτησε ὁ Ἰούλιος πολὺ δυσαρεστημένος.

— Ὄχι, παιδί μου... Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ταξιδεύω γιὰ λογαριασμό μου... Καμμιὰ ἄλλη φορὰ μάλιστα...

— Καὶ θὰ λείψης πολλὲς μέρες; τὸν ρώτησε ἡ νύφη του.

— Ποιὸς ξέρει!.. Μοῦ ἄρεσε πάντα νὰ ταξιδεύω καὶ ἴσως μοῦ ξαναγυρίση πάλι αὐτὸ τὸ γοῦστο! ἀπάντησε γελῶντας ὁ κ. Ντουμάν. Λοιπὸν, χαῖρε, ἀγαπητή μου Ἀμαλία!.. Καλὴ ἀντάμωσι, Ἰούλιε!.. Πέτρο, ἔμπρός!...

Καὶ τὸ ἁμάξι ἐκίνησε! Τὰ ἄλογα ἔφευγαν μὲ καλπασμὸ καὶ ἡ σκόνη ποὺ σήκωναν, τύλιγε τὸ ἁμάξι καὶ τοὺς ἐπιβάτες του...

— Λοιπὸν, Μηλιά, σοῦ ἀρέσει; ρώτησε ὁ κ. Ντουμάν.

Ἡ μικρούλα, ἀντὶ ν' ἀπαντήση, πῆρε τὸ χέρι τοῦ κυρίου της καὶ τὸ φίλησε...

— Πές μου τί σκέπτεσαι;.. ξαναεῖπε ὁ κ. Ντουμάν. Θἄθελα νὰ τὸ μάθω.

— Σκέπτομαι πάρα πολλὰ πράγματα, κύριε ἀπάντησε ἡ Μηλιά. Μοῦ φαίνεται πὼς ἄνοιξε μέσα στὸ κεφάλι μου κάποιο κλουβὶ κι' ἄφησε νὰ ξεφύγουν χιλιάδες πουλιά...

— Πές μου, λοιπὸν, τί λογῆς εἶν' αὐτὰ τὰ πουλιά;

— Πρῶτα - πρῶτα, αὐτὴ τὴ στιγμὴ μοῦ φαίνεται πὼς κι' ἐγὼ εἶμαι πουλί, πὼς ἔχω φτερά, πὼς πετάω πάνω ἀπ' τὸ μέρη ποὺ περάσαμε ἄλλοτε ὁ Γιαννάκης κι' ἐγώ... Ξανα βλέπω μὲ τὴν φαντασία μου ὅλα τὰ πρόσωπα, καλὰ ἢ κακά, ποὺ συναντήσαμε στὸ δρόμο μας, ἢ ποὺ μᾶς δέχτηκαν στὰ σπίτια τους...

— Ἀ! πόσο θὰ ἤθελα νὰ ξαναϊδῶ τὴν κυρὰ Μαρία κι' τὸ φίλο μου τὸν Πετράκη, γιὰ νὰ τοῦ δώσω τὸ μισόφραγκο ποὺ μοῦ δάνεισε... εἶπε ὁ Γιαννάκης.

— Ποιοὶ εἶν' αὐτοί; ρώτησε ὁ κ. Ντουμὰν τὴ Μηλιά.

— Εἶνε ἡ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ ἐνωμοτάρχου ποὺ μᾶς συνέλαβε... Ἔδειξαν τόση καλωσύνη πρὸς ἐμᾶς, κύριε... Τὸ χωριό τους δὲν εἶνε μακρυὰ ἀπὸ δῶ...

— Ἀ! θὰ εἶνε τὸ Λωριὲ, εἶπε ὁ κ. Ντουμάν. Θὰ ρωτήσουμε γι' αὐτοὺς καὶ στὴν ἐπιστροφὴ θὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦμε... Τώρα δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρό. Ἀνυπομονῶ νὰ ἰδῶ τὸν φίλο μου Γκαζὶ, κύριο τοῦ θησαυροῦ του.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο! ἀπάντησε γελῶντας ὁ Ἀνδρέας. Σὲ τέσσερες ὧρες θὰ μπορούσαμε νὰ φτάσουμε μὲ τὸν σιδηρόδρομο... Μὲ τὸ ἁμάξι ὅμως θ' ἀργήσουμε πολύ.

— Ναὶ, ἀλλὰ μὲ τ' ἁμάξι μποροῦμε νὰ κρύψουμε τὸ μυστικό μας καλύτερα. Ἔτσι δὲν φοβόμαστε κανένα ἀπ' ὅσους ξέρουν τὰ παιδιά... Εἴμαστε σὰν στὸ σπίτι μας.

— Ἐξ ἄλλου διασκεδάζουμε καλύτερα... εἶπε ὁ Γιαννάκης.

(Ἀκολουθεῖ)